

langlijstje blijft staan. Ik gun het hem, nog één Parijse dag uit de jonge jaren. Maar voorbij hè? Zoals alles dus voorbijgaat. En hoe moet dat nou met mijn favoriete restaurant in het hart van de stad? Brasserie Balzar op de Rue des Écoles? Voor de laatste keer gaan we aan de maaltijd. Gérant Gabriel zwaait ons met een zwierig gebaar naar de geliefde tafel. Hij kent zijn pappenheimers. In de tientallen keren dat ik bij hem heb gegeten, is er een band ontstaan. Nou ja, een bandje. En ik vind dat mooi, de gérant van een toprestaurant die mij behandelt alsof ik een bekende Fransoos ben. Gewaardeerd, helemaal in Parijs, hoe fijn kan het zijn? Vanwege zijn opvallende snor noem ik hem Moustache. Dat vindt Gabriel leuk. Misschien omdat het gezegd wordt door die rare Nederlander. We lachen veel met elkaar. Na elk gerecht, elk glas, komt Moustache even informeren hoe het smaakte. Ik krijg meer aandacht dan de anderen. Sterker nog, doordat onze

Vanuit de kist valt weinig te ondernemen, dus beter tot actie overgaan voor de adem stukt

grote vriend zo omstandig met mij omgaat, is ook de rest van het personeel attent. Vriendelijk lachen, handjes geven. Wat een genot om mee te maken. Elke keer weer. En dat is na dit avondmaal dus afgelopen. Punt uit. Ik schrijf dit maar even snel op, zodat ik in elk geval nog net op tijd ben om een foto-tje van Moustache en mij in de krant te krijgen. Want haast is geboden, het is ook mijn laatste kans. Dit is namelijk een afscheid. Ik doe het vandaag voor de laatste keer op deze plek. Volgende week een an-

dere bijlage en daarin staat van mij geen bijdrage. Jammer? Ik weet het niet. Maar als ik nog iets kwijt wil, moet ik dus snel zijn. Vlug, vlug, nu kan het nog. Leve FC Groningen! Zoiets. Of, lees allen Zwervers van Knut Hamsun! Steun de publieke omroep! Kijk, nu kan ik op het laatste moment net niet op écht belangrijke zaken komen. Zul je altijd zien. Ik zeg vaarwel. Het was mij een waar genoegen en ik dank eenieder voor alle enthousiaste en kritische reacties. Dank voor het lezen. Afscheid. Vandaag is ook nog eens de laatste dag dat ik mij mag rekenen tot de vijftigers. Wat leeftijd betreft. Morgen jarig, morgen zestig. Afscheid van zes afgeronde decennia leven. Ik zal de felicitaties glimlachend in ontvangst nemen maar van binnen wenen. Want, hoelang nog te gaan? En wat in die tijd te doen? Stof tot nadenken voor de komende warme, zonnige zomer. Ik ga ervan genieten en wens u voor het laatst vanaf deze plek een prettige vakantie!

■ Een foto van Moustache en mij in de krant.

en bikini's

■ Grote foto: Rotskoepelmoskee in Jeruzalem.
■ Kleine foto's rechts: Rothschild Boulevard en het strand in Tel Aviv. foto's Harri Theirlynck

enige gêne. In Hachatzar serveert chef Moti Ochana een Jerusalem salad, hummus met pitabrood en een carpaccio met truffelolie en gekonfijte pistachenootjes. Zonder Parmezaanse kaas uiteraard.

VRIJDAG, 07.55 UUR, TEL AVIV

Stel: je wordt op een vroege ochtend in april geblinddoekt en op een hotelbalkon in Tel Aviv geparachuteerd. Je rukt de doek van je hoofd, ziet brede zandstranden aan een lome, blauwe zee en een tiental hagelwitte hoteltorens. Senioren, jonge vrouwen en moeders met buggy's joggen vreedszaam langs de branding. Op een fietspad zoeven elektrische fietsen geluidloos tussen de palmbomen.

'Californië, Miami of de Zuid-Franse kust', denk je. Maar je zit in de meest mondaine stad van Israël, op één uur rijden van Jeruzalem. In Tel Aviv geen bijbels maar bikini's, geen keppeltjes maar krachthonken op het strand, geen pijpenkrullen maar pubs en promenades. Hier doen ze niet moeilijk over geloof, uiterlijk of geaardheid. Een Israëliër in zwembroek legt het ons uit. „Voor alles wat God gelast, ga je naar Jeruzalem. Voor wat God verboden heeft, ga je naar Tel Aviv.”

ZATERDAG 09.25 UUR, TEL AVIV

Onze chauffeur is verdwenen. Hij is vrijdagmiddag in zijn zwarte broek, witte overhemd en keppeltje op het hoofd ijlend naar Jeruzalem vertrokken om zich thuis voor te bereiden op de sabbat, de zevende dag van de joodse week. Het is de wekelijkse rustdag, waarop arbeid verboden is; zelfs de lichtschakelaar mag niet worden beroerd.

In Tel Aviv merk je niets van de sabbat. Ja, de grote winkels zijn dicht maar de koffieterrasjes aan de lange Rothschild Boulevard zijn vroeg bezet. De sabbat is een ideale dag om door Tel Aviv te fietsen. Op een groene huurfiets uit een van de 75 'docking stations' rijden we noordwaarts over het fietspad in het midden van de Rothschild.

De boulevard is een langgerekt stadspark, omzoomd door cafés en restaurants en honderden witte Bauhaus-gebouwen. Tel Aviv, 'de Witte Stad', telt vierduizend van die strakke gebouwen, gebaseerd op de Duitse Bauhaus-stijl met platte daken en hoge zuilen. Unesco Werelderfgoed dat naadloos in de mediterrane stad past. Het is sabbat-ochtend en de 'fun' staat voorop. Gezinnen wandelen of picknicken. Jongens zweven in Egyptische godenstand op de brede plank van hun elektrische step voorbij.

Over de strandpromenade is het 5 kilometer zuidwaarts naar de haven van Jaffa, waar de tafeltjes van de visrestaurants al zijn klaargezet. „Tel Aviv is superrelaxed”, zegt de ober. „Als in het zuiden conflicten zijn, bestellen ze in Tel Aviv eerst een carpaccio.”

TEL AVIV

Jaffa
Historische havenstad.

Neve
Eerste joodse wijk buiten Jaffa. Nu artistieke buurt met boetieks en cafés.

Carmel Market
Levendige lokale markt.

Shoppen
Sheinkin Street en Dizengoff Street.

Nightlife
Sheinkin Street, Dizengoff Street, Allenby Street.

Vervoer
El Al vliegt bijna dagelijks van Amsterdam naar Tel Aviv, zie www.elal.com. Transavia 3x per week. Vluchtduur ca. 4,5 uur.

Spoorverbinding
In 2017 opent de high-speed spoorverbinding tussen Jeruzalem en Tel Aviv. Reistijd: 28 minuten.

Info
www.goisrael.nl (de officiële site van het Israëlisch Nationaal Bureau voor Toerisme).